

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 411/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom ústavu pri evidencii neprávoplatného rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 3T/68/2010 z 12. januára 2016. Ústavnému súdu tiež navrhuje, aby zaviazal ústav k výmazu uvedeného rozsudku z príslušnej evidencie a zároveň uložil ústavu povinnosť vyplatiť sťažovateľovi „odškodné“ 7 500 eur. Napokon žiada ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu pre účely jeho zastupovania v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol pôvodne právoplatným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3T/68/2010 z 12. januára 2016 (ďalej len „odsudzujúci rozsudok“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6To/37/2019 z 27. júna 2019 (ďalej len „odvolacie rozhodnutie“) uznaný vinným zo spáchania trestných činov znásilnenia a porušovania domovej slobody, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere štyri a pol roka. Na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/55/2021

z 8. februára 2023 (ďalej len „dovolenie rozhodnutie“) bolo odvolacie uznesenie krajského súdu zrušené a vec sťažovateľa bola vrátená krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že zo strany ústavu dochádza voči jeho osobe k porušeniu princípu prezumpcie neviny, keď má ústav napriek zrušeniu odvolacieho rozhodnutia krajského súdu dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu evidovať v príslušnej evidencii odsudzujúci rozsudok okresného súdu ako právoplatný. Objasňuje, že sa predmetná trestná vec nachádza aktuálne v štádiu odvolacieho konania po prvostupňovom rozhodnutí Mestského súdu Košice, ktorý o nej rozhodol rozsudkom z 24. apríla 2025.

4. Sťažovateľ dodáva, že sa vo výkone trestu odňatia momentálne nachádza z titulu iného špecifikovaného rozsudku Mestského súdu Praha uznaného špecifikovaným rozhodnutím krajského súdu, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere siedmich rokov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho práv, resp. princípu prezumpcie neviny, ktoré sťažovateľ vidí v postupe ústavu, ktorý vedie v príslušnej evidencii jeho špecifikované odsúdenie ako právoplatné napriek tomu, že odvolacie rozhodnutie v tejto jeho trestnej veci bolo na základe dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu zrušené a o veci nie je zatiaľ právoplatne rozhodnuté.

6. Ústavný súd hneď v úvode poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019).

7. Ústavný súd v tomto kontexte upozorňuje predovšetkým na § 18 ods. 1 písm. a) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), podľa ktorého prokurátor dozerá na to, aby v celách policajného zaistenia, v zariadeniach, v ktorých sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, ochranné liečenie, ochranná výchova alebo detencia boli držané alebo umiestnené osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy.

Takisto poukazuje na § 96 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave, kde sa vykonáva trest odňatia slobody, vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu. Prokurátorský dozor sa v zmysle uvedenej právnej úpravy vykonáva prostredníctvom oprávnenia prokurátora vstupovať do miest, kde sa vykonáva trest odňatia slobody v akomkoľvek čase s tým, že prokurátor musí mať prístup do všetkých priestorov. Navyše, má právo nazerať do dokladov, ktoré súvisia s výkonom trestu. S odsúdenými môže hovoriť aj bez prítomnosti tretích osôb. Môže preverovať rozhodnutia a opatrenia orgánov vykonávajúcich správu zariadení ústavu a priestorov ústavu zodpovedajúcu zákonom a ostatným všeobecne záväzným právnym predpisom. Má oprávnenie požadovať od zamestnancov vykonávajúcich správu miest ústavu a ich priestorov potrebné vysvetlenia, predloženie spisov a rozhodnutí týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody odsúdených.

8. V neposlednom rade ústavný súd tiež odkazuje na prvotný prostriedok nápravy, ktorý odsúdeným osobám nachádzajúcim sa vo výkone trestu odňatia slobody poskytuje právna úprava, a to na § 65da a nasledujúce zákona č. 4/2001 Z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zbore väzenskej a justičnej stráže“), ktoré upravujú systém podávania sťažnosti podliehajúci kontrole zo strany Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

9. Orgánmi verejnej moci, ktoré sú v zmysle relevantnej právnej úpravy primárne kompetentné (a zároveň spôsobilé vzhľadom na ich oprávnenia) zaoberať sa tvrdeniami sťažovateľa o neprípustnom zásahu do jeho práv a preveriť ich opodstatnenosť, sú teda príslušné zložky Zboru väzenskej a justičnej stráže, a Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v zmysle zákona o zbore väzenskej a justičnej stráže a príslušný prokurátor v zmysle zákona o prokuratúre. Sťažovateľ však nijako nepreukázal, že by právnou úpravou poskytované prostriedky využil.

10. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

11. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadala, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

12. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné

uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

13. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu